RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 59.054 van 15 april 1996
in de zaak A. 66.011/X-5823.

In zake : Robert MADOU,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. DE MEY,
kantoor houdende te VILVOORDE,
Heldenplein 48

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 18 oktober 1995 namens Robert MADOU werd ingediend door zijn raadsman J. DE MEY, advocaat te Vilvoorde, om een herstelvergoeding te eisen op grond van artikel 11 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 4.960.357 fr. materiële schade, 1.000.000 fr. morele schade en 500.000 fr. esthetische schade "voor de door hem geleden schade ingevolge een arbeidsongeval hem overkomen in voormalig Belgisch Kongo (Leopoldstad) op 8 juli 1959 in zijn functie van onderpolitiecommissaris met voorlopige aanstelling in dienst van het Ministerie van Koloniën";

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 19 december 1995, houdende bevel tot neerlegging van het verslag en oproeping van de partijen om te verschijnen op 4 maart 1996;

Gelet op de mededeling van het verslag aan partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. DE MEY, die loco Advocaat J. DE MEY verschijnt voor verzoeker, en van Auditeur-generaal G. DEKELVER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op het einde van 1957 wordt verzoeker, eerste wachtmeester bij de Rijkswacht, ter beschikking gesteld van het Ministerie van Koloniën. Begin 1958 wordt hij, voorlopig, aangesteld als onderpolitiecommissaris in voormalig Belgisch Kongo.

1.2. Op 8 juli 1959 heeft hij een ongeluk in bevolen dienst : tijdens een oefening op de schietbaan ontploft een traangasgranaat in zijn hand met als gevolg

het verlies van zijn rechterduim en verwondingen aan rechterarm en rechterdij.

1.3. In maart 1961 adviseert de militaire commissie inzake geschiktheid en reform dat verzoeker niet beantwoordt aan de voorwaarden om ongeschikt te worden verklaard en dat hij definitief moet aangewezen worden voor een dienst die slechts een verminderde lichamelijke geschiktheid vereist.

1.4. Op 3 mei 1961 wordt aan verzoeker door de medische pensioencommissie een blijvende invaliditeit van 15% toegekend en wordt hij geschikt verklaard om zijn functies in Afrika verder te zetten.

1.5. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing. Op 13 juli 1961 wordt hem door de medische beroepscommissie een invaliditeit van 25% toegekend. Voor het overige bevestigt zij de beslissing in eerste aanleg genomen.

1.6. Verzoeker vraagt op 12 december 1962 zijn dienst te hernemen maar er blijkt geen betrekking te zijn die voor hem geschikt is.

1.7. Verzoeker probeert een invaliditeitspensioen te verkrijgen, maar dit wordt hem geweigerd. Hij kan niet genieten van een invaliditeitspensioen of -vergoeding op basis van het decreet van 20 december 1945 tot regeling van de schadeloosstelling wegens arbeidsongevallen van niet-inlanders, zoals gewijzigd bij het decreet van 23 februari 1956, omdat hij maar voorlopig aangesteld was als lid van het bestuur van de kolonie en evenmin van een dergelijk pensioen op basis van het decreet van 23 juli 1949 betreffende de pensioenen der agenten van het Bestuur, van de militaire agenten en van de gerechtsbeambten van de kolonie omdat hij niet

ongeschikt werd verklaard om zijn dienst in de kolonie verder te zetten.

1.8. In 1969 doet hij tevergeefs een nieuwe aanvraag, ditmaal op grond van de wet van 24 december 1968 tot wijziging van de wet van 24 december 1963 betreffende de schadeloosstelling voor en de voorkoming van beroepsziekten.

1.9. Een vraag bij het Fonds voor Arbeidsongevallen wordt ook afgewezen omdat hij tijdens zijn tewerkstelling in dienst van het Ministerie van Koloniën niet onderworpen was aan de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen van 9 maart 1953, maar wel aan het reeds genoemde decreet van 23 juli 1949.

1.10. Verzoeker schrijft tevergeefs de Dienst voor Overzeese Sociale Zekerheid aan, de Commissie voor de Rechten van de Mens te Straatsburg, de Minister van Justitie, de Staatssecretaris voor ontwikkelingssamenwerking en de Procureur-generaal.

1.11. Op 26 juli 1988 dagvaardt verzoeker de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën, voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel teneinde deze te horen veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van : voor materiële schade : 4.845.375 Fr.; voor morele schade : 1.000.000 Fr.; voor esthetische schade : 500.000 Fr., te verhogen met de vergoedende intresten vanaf 8 juli 1984.

Hij argumenteert dat de Belgische Staat op basis van artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek aansprakelijk is voor de schade die hij heeft geleden door het hem op 8 juli 1959 overkomen ongeval, omdat zij de bewaring had over de granaat die hem heeft verwond.

In deze zaak heeft verzoeker uiteindelijk afstand van geding gedaan.

2. Over de bevoegdheid van de Raad van State.

2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat "niet kan betwist worden dat het ongeluk enkel en alleen te wijten is aan een gebrek van de granaat", dat hijzelf "op geen enkel ogenblik een fout in de manipulatie van de granaat heeft gedaan", dat "de granaat in kwestie een gebrek had en dat de Belgische Staat niet alles heeft gedaan om het risico van de oefeningen te verminderen";

2.2. Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker zijn eis tot herstelvergoeding steunt op een fout van de overheid; dat blijkens artikel 11 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Raad alleen dan bevoegd is om uitspraak te doen over de eis tot herstelvergoeding "als geen ander rechtscollege bevoegd is"; dat de rechterlijke macht bevoegd is om de overheid te veroordelen tot vergoeding van de schade die door de schuld van de overheid is ontstaan; dat de eis tot herstelvergoeding derhalve niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De eis tot herstelvergoeding wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien april 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **G. BAETEMAN.**